

скоро ги напуснаха, защото полкътъ е голѣма маса хора и често имаше нещастни случаи.

Не си спомнямъ добре, въ кой день следъ обявата на войната, дивизията тръгна въ походъ. Времето бѣ чудно хубаво, само че много кално. Артилериститѣ оставиха четириколеснитѣ си снарядни сандѣци, като ги претовариха на старитѣ двуколни. Така стигнахме чакъ до Гюргево. Отъ Гюргево насъ ни разкарваха по брѣга на Дунава нагоре-надолу и винаги нощемъ. Най-после бѣхме спрѣни до село Зимница, срещу Свищовъ. Генералъ Драгомировъ, началникъ на XIV пехотна дивизия, още младъ човѣкъ — 47 годишенъ, започна да обикаля полковетѣ и да запознава войницитѣ съ предстоящото преминаване на Дунава.

Войницитѣ на групи го заобиколиха и охотно слушаха неговитѣ упътвания. Неговото влияние растѣше не съ дни, а съ часове; войницитѣ го обикнаха до самозабрава.

Два дена преди да почне преминаването, на отсрещния брѣгъ се забеляза единъ турски отредъ, въ съставъ 6 табора и 4 орджия, които спрѣха на изтокъ отъ Свищовъ до рѣчичката Текиръ-дере. За този отредъ твърде малко е казано. Най-после бѣ назначенъ деньтъ на преминаването и качването на войскитѣ на понтонитѣ. Войницитѣ сновѣха насамъ-натамъ, писаха писма на домашнитѣ си, преобличаха се въ чисти дрехи, а младитѣ офицери изливаха цѣли шишенца парфюмъ върху си, които бѣха накупили въ Галацъ.

Ротнитѣ командири не бѣха обезпокоявани; полковитѣ командири даваха заповѣдитѣ направо на фелдфебелитѣ.

Въ първата преминаваща партия бѣха всичко 13 роти. Начело ротата плувци, следъ тѣхъ 3 стрелкови роти и II и III дружина отъ Волинския полкъ и най-после конвоя на Господарь-Императора. Понтонитѣ бѣха желѣзни. На всѣка рота се дадоха по четири понтона по 50 души на всѣки. Първитѣ сѣдаха на пейкитѣ отъ дветѣ страни на понтона, а другитѣ стоешката въ две редици по срѣдата, лице съ лице срещу седящитѣ — всичко четири редици. Преминаването вървѣше нормално и благополучно, съ изключение на едно малко недоразумение: понтонитѣ на плувцитѣ (пластунитѣ), по-